

Kim Stensland
Av Ulrika Magnusson

Steve McQueen, Montgomery Clift, Billie Holiday...

Med nära intill fotorealism har konstnären Kim Stensland målat en samling hyllningsporträtt av nostalgiskt välkända ansikten från film- och musikhistorien. Fångade i ögonblick från vardagliga scener lyfter Stensland fram personligheter in i en ny bild, som präglas av hans speciella känsla för måleri och melankoli.

Det är fotografier från klassiska filmer och av artister, främst från jazzmusiken, som ligger till grund för dessa målningar, vilka trots likheten med sina originalbilder, äger en självständighet.

Hans konst är okomplicerad och självklar utan underliggande budskap, men det är ett tacksamt val av motiv, eftersom betraktaren ofta har ett eget förhållande till dessa profiler.

Sedan Kim Stensland gick ut Konstfack '86, har han arbetat deltid som konstnär, deltid som lärare på Konstskolan i Stockholm.

För ett par år sedan bestämde han sig för att inrikta sig på film- och artisttemat. En av influenserna var den New York-baserade konstnären Jean-Michel Basquiat, som ignorerade sin tids regler och använde bildytan på ett nytt sätt. Detta blev en befrielse för Stensland och förlöste för honom ett ledigare och mer okonventionellt måleri. Detta syns framförallt i de platta färgfält som återfinns i många av hans porträtt, som antingen ramar in eller skapar avbrott i bilden. Ibland lägger han även in små texter, som skapar en speciell karaktär.

När han målat klart den grundläggande akrylmålningen, lägger han dessutom på ett transparent ytskikt, som framkallar bilden på ett egenartat sätt och skapar den atmosfär han är ute efter.

Stensland söker inte göra stjärnporträtt. Istället har han letat fram bilder av de odramatiska situationerna, med de avskalade uttrycken, som ändå bär på laddningar. Dessa människor som blivit stjärnor och symboler för en tradition, fascinerar Stensland, särskilt de med tragiska eller annorlunda levnadsöden.

Hans attityd är ödmjuk, när han säger att han bara är filter för dessa fotografier. Genom att måla av och lägga en ny atmosfär och stämning över fotografiet, återföds det som ett nytt konstverk, nu en målning.

Detta eklektiska plockande ur 1900-talets klassiska Amerikakultur, är egentligen inte tanken bakom temat. Men Stensland är inte rädd för att erkänna sina idoler, som ofta har sitt ursprung i denna mytomspunna idyll. Målningarna är på sätt och vis menade som hyllningar.

Målningarna, som ofta är monokroma, och har skuggspelet som stomme, äger en viss stillhet. Trots att motiven är hämtade ur filmer och andra expressiva media, där dialog och musik ingår som starka element, får Stenslands målningar en tydlig känsla av intensiv tystnad. Denna kontrast framhäver motivet på ett fascinerande effektivt sätt.

I likhet med hans förra utställning, med titeln Scener, är detta en fortsättning på samma tema, men denna gång har bilderna blivit mer avslappnade och mer varierade. Även astronauter och hockeyspelare har fått stå som motiv. De laddade parscenerna finns kvar, men i mindre grad.

Den som intresserar sig för klassiska filmer, musik och popkonst, får en underhållande upplevelse på hans utställning.